

Holdfényes májusok...

Bunkó szájához emelte a söröskorsót és lassú kortyokkal nyelni kezdte az arany-színű italt. Szemét lehunyta a gyönyörtől, no meg azért, hogy ne lássa a pulton vele szemben könyöklő Ragyás kiéhezett pillantását. A cingár Ragyás inkább megkapaszkodni látszott a pultban, mintsem, hogy támasztotta volna azt. Szájából nyálas cigarettacsikk lógott ki, tovább sűrítve a helyiségben gomolygó füstöt.

Bunkó vastag nyakán fel-le szánkázott a férfi ádámcsutkája. Hatalmas ajkai – melyek arányosak voltak természetével – néhány pillanat alatt elnyelték a korsó tartalmát.

Ragyás szája kiszáradt a látványtól. Nagyot nyelt és emlékeztette társát:

– Most te fizetsz nekem...

Bunkót elandalította a kocsma zsongása. Elégedetten csapta a pultra korsóját, Ragyásra hunyorgott, böfögött és lehalkította öblös hangját.

– Azt te csak hiszed, Ragyás fiam. Egy árva fillérem sincs már.

– De Bunkó... – kezdte felháborodástól elvékonyodott hangon a cingár emberke.

Bunkó komótosan megtörölte száját.

– Na, ne siránkozz! – mordult társára.

– Szomjas vagyok!

– Hát igyál.

– De a pénzem!... Az összes pénzem lecsúszott a torkodon!

– Te mondtad, hogy fizetsz.

– Te is mondtad!

Bunkó láthatóan elgondolkodott.

– Ha mondtam, hát úgy lesz!

Megtapogatta koszos zakója zsebét, majd intett Ragyásnak.

– Gyerünk erről a lepra helyről, ahol még a törzsvendéget sem becsülik.

Nyílt a fürdőszoba ajtaja és Panni előlépett legátlászóbb hálóingében. János azonnal félretette az újságot, és felugrott a fotelból.

– Nocsak, nocsak! – nevetett Panni. – Miért heveskedik, kedves uracskám?

– Mindjárt megmutatom – felelte János szenvedélyesen, és ifjú feleségéhez lépett.

Átölelte volna, de Panni gyengéden eltolta magától.

– Az éjszakai krémem! Még letörlöd!

János elfintorodott s ez nevetésre ingerelte Pannit.

– Úgy nézel ki ebben a sárga fürdőköpenyben, mint egy kanári.

– Anyád nászajándéka. De rögtön leveszem! – ragyogott fel János szeme.

– Később, Jancsi. – Az asszony megcirógatta János arcát.

– Akkor lejtsek szerelmi táncot, mint a madarak?

– Inkább álljunk ki az erkélyre. Olyan szép esténk van... Ragyognak a csillagok, gyere!

János elkomorodott.

– Megfázol így.

– Nyár van, ha nem vennéd észre!
– De éjszaka!
– Jancsi, te kifogásokat keresel! Gyere, nézd, telihold van...
– Na és? – kérdezte elutasítóan a fiatalember.
– Nézd, milyen szép!
– Olyan, mint máskor.
– Ne légy már ilyen undok. Vár a Hold!
– Mi a fenét akarsz a Holdtól?! – csattant fel János.
– Holdfényben akarok csókolózni veled!
– Te megőrültél!
– Miért? – Panni az erkélyajtó felé húzta férjét, János azonban hirtelen kirántotta karját a kezéből.

– Mi van veled, Jancsi?
A férfi vállánál fogva megrázta feleségét.
– A Hold! – kiabálta. – Az a kurva HOLD!
– Jancsi... – nyögte Panni.
– Mit akarsz tőle? Talán holdkóros vagy?!
Panni torkából vinnyogás tört elő, János azonban nem hallotta. Ujjai felesége nyakára fonódtak s habzó szájjal üvöltötte:
– Te szajha!

Aztán az asszony elernyedtt karjai közt, és ő a szőnyegre dobta az alélt testet. Egy pillanatig rémülten nézte, reszkető tagokkal, majd megfordult és kirohant a lakásból.

┌Az új lakótelep toronymagas házai mögött a város legöregebb utcái húzódtak meg. A színehagyott, omladozó házikókban magányos nyugdíjasok éldegéltek fiatal albérli-ikkal. Esténként, mikor a toronyházak ablakai kivilágosodtak, innen úgy látszott, mintha az ég lámpásai rendeződtek volna sorokba.

A látvány azonban hidegen hagyta Bunkót és Ragyást. Az utca sötét volt. Ide még nem telepítettek ostor nyeles kandalábereket; magányos villanykörték bágyadoztak a faoszlopok tetején.

A két férfi halkán osont az új lakótelep felé. Bunkó néha lepislogott Ragyásra, aki egy cserép ibolyát szorongatott a kezében. Elég satnya növény volt, három levéllel és két szál rózsaszín virággal. Ragyás egy ablakpárkányról emelte le, és Bunkó lelki szemei előtt megjelent a muskátliját szolgáltató ET. képe. Igen, Bunkó zaklatott élete során némi műveltségre is szert tett, s erre módfelett büszke volt.

– Dobd már el azt a vacakot – lökte oldalba Ragyást. – Egyedül is elintézek bárkit.

A cingár emberke azonban nem hagyta magát.

– Biztosabb, ha én is besegítek! – lóbálta meg a virágcserepet. – Akit ezzel fejbe csapok, az nem ellenkezik többé.

Bunkó legyintett, és megtorpant egy sötét villanyoszlop alatt.

– Itt jó lesz, ezen nem ég a körte. Addig várunk, amíg jön erre egy pénzes manus. Akkor csatt bele a képibe, ide a zsozsót, és mehetünk vissza a kocsmába.

A baj csak az volt, hogy félórán át hiába vártak. Nemhogy pénzes manus nem járt arra, de még egy csavargó sem.

– Hiába, késő van már – állapította meg Bunkó. – Mindjárt éjfél. Okosabb, ha holnap próbálkozunk.

– A rossebet! – felelte Ragyás. – Holnapra te úgy eltűnsz, mint... – megakadt, kereste a megfelelő hasonlatot, de semmi nem jutott az eszébe. És a beálló csendben sietős léptek kopogását hallották meg.

– Ott! – mutatott Bunkó a túloldalra, és zakója alól előhúzott egy nagyméretű villáskulcsot.

– Te, ez egy bolond! Fürdőköpenyben szaladgál éjfélkor...

– Miért, miben szaladgáljon?

János szinte futott, papucsja ütemesen klaffogott a járdán. A fürdőköpenyt szorosan összehúzta magán. Ugy érezte, el kell tűnnie innen, minél hamarabb! El az emberek közül, mielőtt rájönnének a szörnyűségre. Oly hosszú idő után ismét elszabadultak ösztönei, ölnie kellett. Évekig képes volt uralkodni magán, de tudta, hogy most már nincs megállás!

– Kerülj eléje – súgta Bunkó Ragyásnak.

János leszegette fejét. Nem, nem szabad a Holdra néznie! Ez az átkozott égitest az oka mindennek. Ó, ha letörölhetné az égről! HOLD! HOLD! Hozzá szól, őt akarja, de János nem fog ránézni! Nem, akkor vége lenne az életének. Felmorzsolódna a Hold erejétől, mágikus fénye agyáig hatolna. Hiszen ilyenkor a legerősebb. Telihold van!

Ragyás elállta a fiatalember útját. Magasra emelte a virágcserepet, hogy lecsapjon vele, de nem érte fel rendesen János fejét. János azonban egyenesen beleszaladt. Rémulten nézett fel, és ekkor Ragyás az arcába csapta a cserepet.

Azonnal kitört három foga, vér buggyant a szájába. Megtántorodott, de ekkor már Bunkó is ott volt, és a falhoz lökte a fiatalembert. Az első ökölcsapás a gyomrát érte, ennek ellenére nem görnyedt össze. Aztán a villáskulcs átszelte a levegőt és összezúzta pofacsontját.

János felkiáltott fájdalmában, és ösztönösen felnézett a magasba. A Hold hatalmasan és biztatóan bámult vissza rá. Sárga fürdőköpenyére vér ömlött és János torkából ősi, vadállati üvöltés tört elő. Nem a félelem adott hangot, hanem a sebzett szörnyeteg elkeseredett dühe. Az iszonyatos ordítás végighullámozott az utcán, mint az emberek rémálmainak megtestesítője.

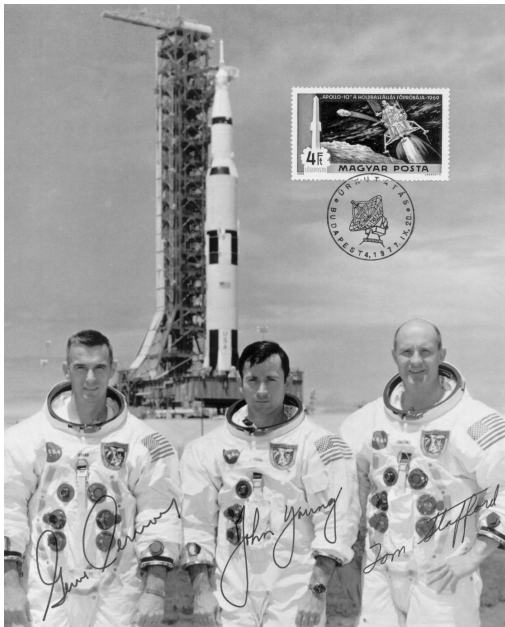
Bunkó ökle megmerevedett a levegőben. Ragyás felsikoltott, amikor János az arcába öklendezett. Véres fogdarabokat köpködött a fiatalember, miközben összetört arcáról tenyérszerű foltokban hámlott a bőr. Szemöldöke megvastagodott és pillanatok alatt benőtte homlokát. Orra szétlapult, szemébe vörös tűz költözött. Szájából hatalmas, sárga fogak villantak ki, fülei kihegyesedtek. Aztán János a földre zuhant, ekkor azonban már egy fekete farkas morgott és vicsorgott Bunkóra és Ragyásra – sárga fürdőköpenyben.

A következő másodpercben a vadállat a kővé dermedt Bunkóra vetette magát. A férfi végigvágódott a járdán, kezéből kiejtette a villáskulcsot. A farkas fogai nyakába mélyedtek, feltépték ütőerét, és a szörnyeteg mohón szürsölte a meleg vért.

Ragyás ordított, ahogy a torkán kifért, aztán a félelemtől félőrülten futásnak eredt. A farkas utána vetette magát. Két ugrással megszabadult a fürdőköpenytől, a harmadikkal pedig leteperte a menekülőt.

Ragyás arca borult. Még érezte, hogy az óriási tépőfogak kettéroppantják nyakcsigolyáit, aztán halálhörgése elnémult, csak vére spriccelt magasra...

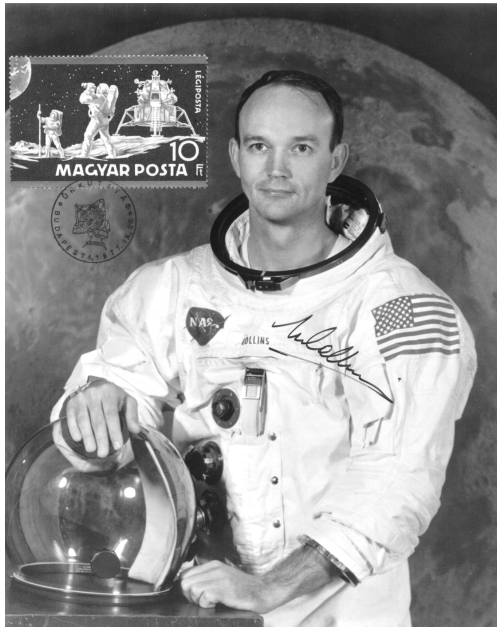
A farkas elégedetten emelkedett fel a holttestről. Körülnézett, majd jóllakottan elkocogott a kopott házak közt, amíg bele nem olvadt az éjszakába.

E. A. Cernan, J. W. Young és T. P. Stafford
1969. május 18-án indult az Apollo-10 fedélzetén
8 nap 3 perces űrrepülésre.

N. A. Armstrong 1969. június 16-án indult társaival az
Apollo-11 fedélzetén 8 nap 3 óra 18 perces
űrrepülésre. 21-én első emberként lépett a Holdra.

M. Collins az Apollo-11 holdexpedícióban az
anyaűrhajó pilótája volt. Társa holdra szállásakor
Hold körüli parkoló pályán keringett.

E. E. Aldrin az Apollo-11 holdexpedícióban a
holdkomp pilótája volt. Armstrongot követve
második emberként lépett a Hold felszínére.